

Bibel OG BEKJENNELSE

NR. 2 2014 – 34. ÅRG. ORGAN FOR DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

- Du er invitert til fest!
- Apostlene Peter og Paulus
- Nåde – fra begynnelse til ende
- Argument mot utviklingslæren
- Lovens hensikt
- Hvem får være med?
- Hilsen fra kristne i Peru
- Vi hører ikke natten til

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Birgitta Erlands-
son (red.sekr.), Birgit Johannessen, Kjell
Petter Bakken og Tor Jakob Welde.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levde et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testamentes hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Du er invitert

PREKEN OVER LUK 14,16-24

Av Egil Edvardsen

Du er invitert til fest! Kommer du? «Ja, det kommer vel an på om jeg har tid,» tenker du kanskje. «Kanskje jeg har noe annet viktig å gjøre den dagen. Og selvfølgelig kommer det jo an på hvilken fest det er snakk om, og hvem det er som inviterer.»

Vel, den festen vi snakker om er ingen hvilken som helst fest. Vi kan nok trygt kalle den for tidenes største fest. «Det var en mann som ville holde et stort gjestebud, og han innbød mange. Da tiden for gjestebudet kom, sendte han sin tjener av sted for å si til de innbudte: Kom, nå er alt ferdig!» Slik begynner dagens evangelium. Vi forstår med en gang hva det er Jesus mener med dette gjestebudet i lignelsen. Gjestebudet er et bilde på Guds rike, Jesu Kristi kirke. Denne festen har Gud gjort i stand til menneskene og nå inviterer han dem til å komme.

Alt er ferdig

Det er lett å forstå hvorfor Jesus sammenligner sitt rike med et festmåltid. Et gjestebud krever lang forberedelse og nøye planlegging. Det er ikke annerledes med Guds store gjestebud: Dette gjestebudet har han forberedt «fra før verdens grunnvoll ble lagt», «fra evighet av». Første gang vi leser i Bibelen om denne forberedelsen er allerede i syndefallsberetningen, da Gud lovet Adam og Eva at det skulle komme en som skulle knuse slangens hode. Resten av Det gamle testamentet er egentlig ingenting

annet enn en beskrivelse av forberedelsene til dette festmåltidet: Pakten med Abraham, velsignelsen som ble lovet ham og hans ætt, utvelgelsen og ledelsen av Israelsfolket, templet og tempeltjenesten, den store forsoningsdagen, alle de forskjellige ofrene, alle de mange profetiene om Messias - alt dette var en stor forberedelse til det store gjestebudet, en forberedelse til opprettelsen av Jesu Kristi kirke på jorden, Guds nåderike på jord.

«Det var en mann som ville holde et stort gjestebud, og han innbød mange.» Om en rik mann i Israel ville stille i stand til fest, sendte han først ut en foreløpig invitasjon - uten å angi nærmere tidspunkt, slik at gjestene på sin side var forberedt og kunne holde seg klar til tjeneren kom og sa at nå kunne de komme, nå var alt ferdig. Hele tiden for den gamle pakten er som en foreløpig invitasjon til det store gjestebudet i Guds rike. Alle profetene forkynte for Israels folk: Hold dere klar, for snart kommer Messias!

Videre sammenligner Jesus Guds rike med et stort gjestebud, fordi Gud også gir sine gjester mat og drikke. Han gir dem Livets brød å spise, og han gir dem det levende vannet å drikke. Ja, i nattverden, det store festmåltidet som han har innstiftet for oss og som vi feirer gang på gang, gir han oss til og med sitt eget legeme og blod til å spise og drikke. Over alt i Bibelen finner vi slike sammenligninger med mat og drikke: «Jeg er livets brød,» sa Jesus, «den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den

til fest!

som tror på meg, skal aldri tørste.» «Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes.» Og når det fortelles om den nye himmel og den nye jord som Gud en gang skal opprette, står det blant annet: «Den som tørster, vil jeg la drikke av kilden med livets vann for intet.» Dette er det store festmåltidet vi har i vente, og som vi får en forsmak på allerede her i livet.

Det koster å stille i stand til fest. Også dette festmåltidet, dette store gjestebudet som Gud har stelt i stand til, har kostet noe. Ja, det har kostet mye, veldig mye. Hvor mye kostet det Gud å gjøre alt ferdig til gjestebud for oss? Det kostet ham hans egen Sønn. Han måtte ofre sin egen Sønn for at vi skulle bli fri fra synden og skylden som vi alle hadde. Men fordi Gud var så glad i oss, var han villig å betale denne prisen. Så mye har det kostet, ikke gull eller sølv, men Kristi dyrebare blod som han ofret for oss på korset. Der tok han på seg vår synd og skyld og sonet straffen i stedet for oss. Derfor er vi frie, og alt er ferdig. Festen er klar. Vi kan bare komme.

Et gjestebud som dette er en fest. Det er gleden som hersker. Når vi inviterer mennesker på fest, gjør vi dette fordi vi gjerne vil dele gleden med våre venner. Ved et bryllupsbord sitter ikke gjestene og gråter. Nei, der er det glede og latter. Derfor sammenligner også Jesus sitt rike med et festmåltid, en bryllupsfest. For han vil gjøre det helt klart for oss at når Gud ber oss om å komme inn i sitt

rike, gjør han det fordi han vil gi oss glede. Han gjør det ikke fordi han vil gi oss sorg, men fordi han vil gjøre oss glade. Han vil gi oss glede - glede over at vi har fått syndene våre tilgitt, glede midt i livets smerte og til slutt den evige og fullkomne glede, hvor det ikke lenger skal være sorg eller skrik eller smerte.

Alle er hjertelig velkommen!

Når vi inviterer til gudstjenester i menigheten vår, pleier vi som regel å henge på en liten vennlig «Alle er hjertelig velkommen». Til denne festen vi taler om i dag, er også alle hjertelig velkommen.

Mannen i lignelsen vår innbød «mange». Hvem er disse «mange»? For det første var det Israelsfolket. Dem hadde han innbudt mang en gang opp gjennom historien. Og lignelsen viser oss at det ikke bare gjaldt de fromme i folket. Nei, mannen i lignelsen sier til tjenerne sine: «Gå ut på byens gater og streder, og hent inn de fattige og vanføre og blinde og lamme.» Alle Israels elendige var innbudt til gjestebudet, inkludert tollere og syndere.

Men Guds kjærlighet strekker seg enda lenger. Innbydelsen til det store festmåltidet gjaldt ikke bare de som bodde inni byen. For tjenerne skulle gå ut på veiene og stiene ute på landsbygden og nøde folk til å komme inn. Også hedningefolkene som omgav Israel skulle få bli med på festen. «For så høyt har Gud elsket *verden* at han gav sin Sønn, den enbårne» - altså ikke bare Israel, men alle men-

nesker. Også vi er innbudt, du og jeg og alle i denne by og vårt eget land. Også oss vil Gud gi glede og herlighet. Han setter fram for oss de kosteligste retter, våre synders forlatelse, evig liv og salighet. Alt er ferdig, også for oss, for deg og meg.

Alle er velkomne! For Gud vil at alle mennesker skal bli frelst. Bibelen sier at han «ikke vil at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til omvendelse» (2 Pet 3,9). Så alle er velkomne, også den som kjenner seg for uverdigg til å få lov til å bli med en så stor og herlig fest. Ja, nettopp for dem som ikke mener at han eller hun har fortjent å få innbydelsen, gjelder den.

Og så vil han at vi som selv har fått høre innbydelsen og tatt imot den, skal fortsette å bringe den ut til andre. For han vil ha huset sitt fullt. Han innbyr ikke bare en snever krets av særskilt gode og nære omgangsvener. Han vil ha alle med. Hans kjærlighet er uten grenser.

Kommer du?

«Da tiden for gjestebudet kom, sendte han sin tjener av sted for å si til de innbudte: Kom, nå er alt ferdig!» Denne «tiden for gjestebudet» var da Jesus kom og ropte ut til alle mennesker: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile». Da var ventetiden over. Tiden var inne. Himmelriket var kommet nær. Gud hadde sendt sin egen Sønn, verdens Frelser.

Dagens evangelium forteller om alt det Gud har gjort for å frelse oss mennesker. Denne lignelsen for-

kynner høyt og tydelig om Guds nåde, og vi trenger ikke være i tvil: Frelsen er av nåde alene. Gud har stelt i stand til et stort gjestebud. Han har sendt sine tjenere ut for å innby mennesker. Han har gjort alt ferdig. Det er ingenting som gjenstår for oss å gjøre, ingen tilleggs gjerninger, ingen betingelser eller krav som vi først må oppfylle. Festen er ferdig.

Men likevel ser vi at ikke alle ville komme til festen. Den ene etter den andre begynte å unnskyldte seg, da tjeneren kom for å si at alt var ferdig. Jesus nevner tre eksempler på slik unnskyldninger. Den første som ikke kunne komme, måtte først ut for å se på et jordstykke som han hadde kjøpt. Den andre måtte ut å prøve fem par okser som han hadde kjøpt. Og den tredje hadde nettopp giftet seg. Alle tre mente at de hadde meget gode unnskyldninger for ikke å komme, ufrakommelige ting som måtte gjøres. Det himmelske ropet lød: Kom, nå er alt ferdig, men de ville ikke komme til festen og gleden.

Det fins en felle som vi lett kan falle i når vi leser denne lignelsen. Det er når vi betrakter disse unnskyldningene og så straks finner eksempler på lignende unnskyldninger hos våre medmennesker for

ikke å komme til gudstjeneste. Vi må tenke på hvem det var Jesus framfor alt ville advare med denne lignelsen. Det var fariseerne og de skriftlærde. Og de var jo som vi vet datidens virkelig trofaste kirkegjengere og mest aktive religiøse. Men når fariseeren gikk i synagogen eller i templet, gikk han ikke dit for å bekjenne sine synder for Gud og ta imot syndenes tilgivelse, men han gikk dit for å vise Gud og mennesker hvor from og rettferdig han var. Derfor ble fariseerne også så opprørt når Jesus kalte dem til omvendelse. De var jo omvendt! De var jo gode troende! De var ikke som andre syndere!

Dermed er det ikke sagt at vi ikke trenger bry oss med å komme til gudstjeneste, at vi bare lett kan finne på alle slags unnskyldninger for ikke å høre Guds ord, og heller høre på den gamle Adam i oss som slett ikke vil høre Guds ord. Vi skal ikke så lett finne på unnskyldninger for ikke å høre Guds ord. For vi må tenke på hvorfor Gud har villet det slik at vi skal holde regelmessige gudstjenester og nattverdsfeiringer. Det er nettopp fordi han gang på gang vil sette fram for oss disse herlige rettene han har gjort i stand. Gang på gang vil han forkynne for oss syndens forlatelse, og trøste oss med ordet om korset,

ordet om nåden. Hele tiden vil han innby oss som sliter og strever i hverdagen: «Kom og hvil dere litt! Kom, for alt er ferdig. Kom og hør evangeliet om dine synders forlatelse, om skylden og straffen som er lagt på ham for at vi skal ha fred. Og kom til nattverdsbordet, dette jordiske festmåltidet, der du får spise og drikke Frelserens eget legeme og blod som han ofret for deg på korset, samtidig som du får høre: Gitt *for deg* og utgytt *for deg* til syndenes forlatelse.»

«Kom, alt er ferdig!» Hvor vennlig ber ikke Herren Jesus oss. Han ber oss om å komme fordi han er glad i oss, fordi han har tatt fra oss vår skyld, og fordi han vil at vi skal være hos ham for evig og alltid. Han vil dele med oss sin evige glede. Vi vil ikke møte Jesu vennlige ord med: «Dessverre, Jesus, du får ha meg unnskyldt. Jeg kan nok ikke komme. Jeg trenger ikke det du vil gi. Jeg trenger ikke syndenes forlatelse. Jeg trenger ikke det evige livet og den evige gleden. Så du får ha meg unnskyldt, Jesus!» Nei, vi vil komme til ham, og vi vil si til ham: «Takk, Herre, for at du også har villet kalle meg! Takk for at også jeg skal få komme! Takk for at du har gjort alt ferdig, at jeg skal få syndens forlatelse og det evige livet av bare nåde.» Amen.

Apostlene Peter og Paulus

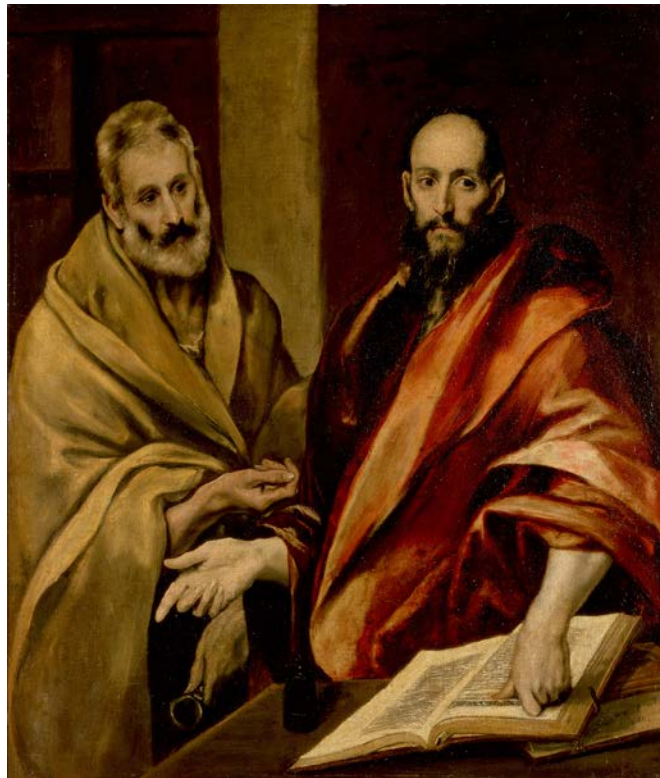
Av Tor Jakob Welde

Peter og Paulus er blant de aller mest kjente personene fra Det nye testamente. Begge led martyrdøden i Roma under keiser Neros harde kristenforfølgelse (år 64-68). Peters grav ligger med stor sannsynlighet under den nåværende Peterskirken, mens Paulus' grav trolig befinner seg under kirken «St Paulus utenfor Murene», også i Roma.

De to hadde svært ulik bakgrunn og ulik personlighet, men begge ble kalt av Jesus til å tjene ham og hans rikes sak. Fremdeles den dag i dag tjener de kirken gjennom skriftene de forfattet, ved Den Hellige Ånds inspirasjon. Peter skrev de to brevene som bærer hans navn, og han regnes også som den apostoliske autoriteten bak Markusevangeliet (Det er alminnelig enighet om at Markus gjengir Peters forkynnelse). Paulus skrev tretten av brevene i Det nye testamente og regnes som den apostoliske autoriteten bak Lukasevangeliet og Apostlenes gjerninger (Lukas var Paulus' nære medarbeider).

Simon, sønn av Johannes, var fisker av yrke, fra Betsaida, men bosatt i Kapernaum ved Gennesaretsjøen da han ble kalt til apostel. Han var gift, og ifølge en tidlig kilde hadde han også barn. Av Jesus fikk han det arameiske tilnav-

net Kefas, som betyr «stein» eller «klippe», på gresk: Petros (Peter). Evangelieberetningene fremstiller ham imidlertid som en som tenker

St. Peter og St. Paulus. Maleri av El Greco.

og snakker impulsivt og brått, på sett og vis en ustabil og upålitelig person. Da Herren snakket om at han snart skulle dø i Jerusalem, ga Peter seg til å irettesatte ham: «Gud fri deg, Herre! Dette må aldri hende deg» (Matt 16,22). Dette (litt typiske) utbruddet refset Jesus ham strengt for. Selv om Peter var først blant disiplene til å bekjenne klart og frimodig «Du er Messias, den levende Guds Sønn» (Matt 16,16), hadde han ingen klar forståelse av hva som

var Jesu oppdrag. Når Jesus sier «Du er Peter (Petros), og på denne klippen (petra) vil jeg bygge min kirke» (Matt 16,18), sikter han ikke til Peters person som noen grunnvoll å bygge på, men på den guddommelige åpenbaringen Peter hadde tatt imot og nettopp gitt uttrykk for med sin bekjennelse.

Peter tilhørte Jesu innerste krets. Ildfull, virksom, djerv og snar var han, en leder i disiplflokket, men også den som tre ganger fornekta sin herre.

Etter Jesu oppstandelse og himmelfart, sto Peter fram som en viktig talsmann for det tidlige kristne samfunnet. Troen hans hadde virkelig modnet, og han var en modig, solid og trofast leder i kirkens første tid.

Han ble ikke sjalu da Paulus fikk en sentral rolle etter sin omvendelse og misjonærkallet. Paulus forteller at da Peter, Johannes og Jakob «forsto hvilken nåde jeg hadde fått, ga de meg og Barnabas hånden som tegn på fellesskap. Vi skulle gå til hedningfolkene, de skulle gå til de omskårne» [dvs. jødefolket] (Gal 2,9).

Paulus (inntil sin omvendelse kjent som Saulus) var spesielt utvalgt til nettopp å være hedningfolkenes apostel. Peter var først ute med å døpe en omvendt

ikke-jøde (offiseren Kornelius, Apg 10), men Paulus ble raskt lederen i arbeidet med å nå ut til den gresk-romerske verden med evangeliet. Herren Jesus befalte Ananias å døpe Saulus, «for jeg har utvalgt ham som mitt redskap til å bære mitt navn fram for hedningfolk og konger og for Israels folk» (Apg 9,15).

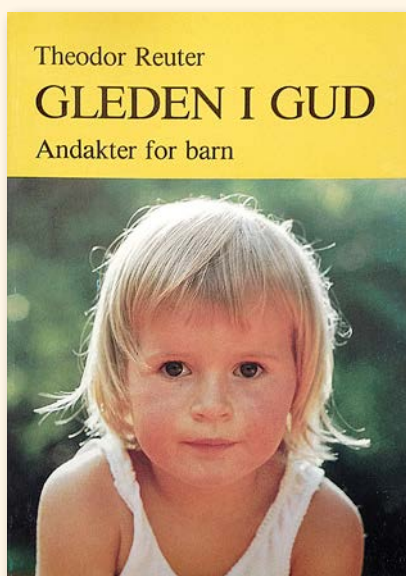
Bakgrunnen til Paulus hadde satt ham spesielt godt i stand til denne oppgaven. Han var født og oppvokst i Tarsus, universitetsby og gresk-romersk kultursentrum i Lilleasia (i dag Tyrkia). Fra sin jødiske far av Benjamins stamme

hadde han arvet romersk statsborgerskap. Dette ga ham innpass i Romerriket og en viss rettssikkerhet, og god forståelse for romersk samfunn og kultur. Han lærte seg teltmakerhåndverket. I tillegg hadde han fått utdanning i Jerusalem under rabbi Gamaliel, fariseernes fremste lærer. Dette hadde gitt Paulus stor kunnskap om Skriften. Den flerkulturelle bakgrunnen og utdannelsen skinner igjennom i brevene hans, sammen med en brennende iver for Jesus Kristus og evangeliet.

På gamle norske primstaver er 25. januar «Pålsmesse», som ble

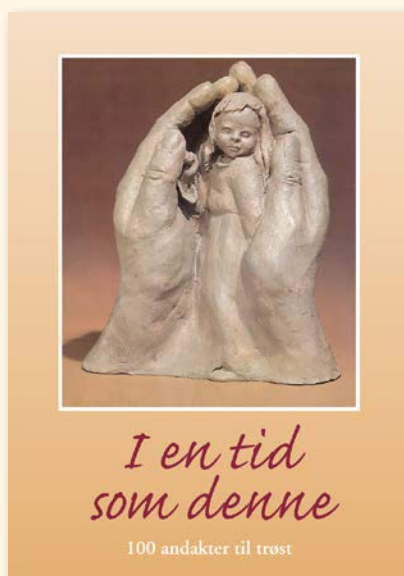
feiret til minne om Paulus omvendelse ved Damaskus. Han som tidligere hadde søkt å utrydde den kristne menigheten (Apg 8,1-3), ble en av kirkens viktigste ledere. Han fikk det strabasiøst, stadig på reise, i fare på elver og blant røvere, blant landsmenn og utlendinger, i fare i byer, i ørkenen, på havet, blant falske søsken, i slit og strev, ofte i nattevåk, i sult og tørst, ofte fastende og uten klær i kulden (2 Kor 11,26-27). Mot slutten: «Jeg har stridd den gode strid, fullført løpet og bevart troen. Nå ligger rettferdighetens seierskrans klar for meg» (2 Tim 4,7-8). Alt av nåde.

Andaktsbøker

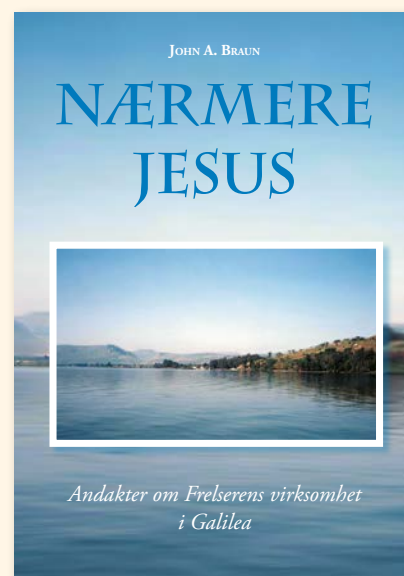
Gleden i Gud

av Theodor Reuter
Familieandaktsbok som bygger på Luthers lille katekisme..... kr. 75,-

I en tid som denne

En samling med 100 trøsteandakter som bygger på tekster fra Det gamle testamentet. kr. 95,-

Nærmere Jesus

av John A. Braun
Andakter om Frelserens virksomhet i Galilea kr. 100,-

Bøkene bestilles fra:

Forlaget Scriptura, Solåsv. 20, 4330 Ålgård
E-post: egil.edwardsen@luthersk-kirke.no – Porto kommer i tillegg.

Nåde – fra begynnelse til ende (1)

FOTO: KJELL PETTER BAKKEN

Av Daniel A Witte

Guds nåde strekker seg helt tilbake til evigheten, før alle ting begynte. Og så, da tiden var inne, ga Guds nåde oss Jesus.

«Nåde?»

På øya Patmos satt Johannes og tenkte (Åp 1,9). Han var den eneste som var igjen av apostlene. Han så djevelen selv, full av raseri (Åp 12,12).

Satan hadde også mange onde medhjelpere (se Åp 13). Ifølge tradisjonen hadde villedede menn, som trodde at de gjorde Gud en tjeneste (Joh 16,2), henrettet alle de andre apostlene, unntatt Johannes. Johannes kunne fortsatt minnes den første henrettelsen da Herodes gledet mange av jødene ved å drepe Jakob med et sverd (Apg 12,2-3).

Tenk deg den gamle Johannes på Patmos og alle de sorger som den tidligere fiskeren følte. Men Johannes trodde at den oppstandne og regjerende Herren skulle komme tilbake for å oppvekke alle døde og dømme alle mennesker (Joh 5,28-29).

I mellomtid økte trengslene. Det virket som fiendene var i ferd med å knuse Kristi sak. Den romerske keiseren Domitian forviste Johannes til denne steinete øya. På klare morgener da solen begynte gå opp i øst, speidet kanskje Johannes mot den skinnende horisonten. Langt borte på andre siden av havet fantes det troende som Johannes elsket, men ikke kunne se. Død innebærer atskillelse, så Johannes døde litt inni seg dag for dag (Rom 8,36). Antipas døde fysisk for Kristus i Pergamon hvor Satan bodde (Åp 2,13). Flere vil komme til å dø for Kristus inntil all forfølgelse skal ta slutt (Åp 6,11).

All historie er nåde

En Herrens dag åpenbarte Jesus seg for Johannes i en slik herlighet – Jesu ansikt lyste som den lyseste Patmos-morgenen – at Johannes falt ned for hans føtter som en død mann (Åp 1,17). Jesus trøstet ham. Han sa at Johannes skulle skrive til de kristne i Efesos, Pergamon og fire andre menigheter i nærheten.

Hvordan innledes Johannes' budskap til disse sju menighetene, deres pastorer og oss? Og hvordan

ender Åpenbaringsboken?

På samme måte! Åpenbaringsboken, med alle dens sterke bilder, er *nåde* fra begynnelse til slutt. «Nåde være med dere og fred fra ham som er og som var og som kommer, og fra de sju åndene som står foran hans trone, og fra Jesus Kristus, det troverdige vitnet, den førstefødte av de døde og herren over jordens konger» (Åp 1,4-5).

Og til slutt i boken skriver Johannes disse inspirerte ordene: «Herren Jesu nåde være med alle!» (Åp 22,21).

Johannes skrev *nåde* bare to ganger i Åpenbaringsboken. Paulus brukte det greske ord for «nåde» omtrent hundre ganger i sine brev. Nåden innleder og avslutter Åpenbaringsboken omtrent som nåden begynner og slutter alle våre dager her på jorden. «Det nåden var som berga meg, og vil meg bera heim» synger vi med John Newton (Sangboken nr 137).

Hva er vår plass i Guds nåde?

Det er enkelt, likevel dypt, ifølge Guds endelige, skrevne budskap. Uansett hvor mye Satan raser er vårt liv nåde fra begynnelse til slutt. All historie er nåde fra be-

gynnelse til slutt, fra evighet til evighet.

Johannes skrev i sitt evangelium: «Av hans fylde har vi alle fått, nåde over nåde» (Joh 1,16). Vi får nåde over nåde. Det er som en barnelek der stadig en ny hånd legges på toppen av en annen, om igjen og om igjen. Nåde over nåde over ...

I denne artikkelserien vil vi se hvordan vår plass i Guds nåde er, kronologisk, fra start til slutt. Vi skal studere systematisk hva Bibelen lærer om nåde, men også på en personlig måte slik at du ser hva *din* plass i Guds nåde er.

Tenk deg en vippe, en slik som vi finner på lekeplassen. Om det sitter et barn på hver ende av vippen, kan ikke begge gå opp samtidig. Når den ene går opp, går den andre ned.

På samme måte skal du nå forberede deg på det samme – om du ønsker å gripe nåden bedre. Kanskje kommer Gud til å ydmyke deg – noe som er unaturlig for alle syndere.

Ved Guds nåde vil det å studere denne nåden og ta den til hjertet, redusere ditt syn på deg selv. Jo mer du vokser «i nåden og i kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus» (2 Pet 3,18), desto lavere synker du. Men Guds nåde vil løfte deg opp. Den er dypere, høyere, videre, lengre (Ef 3,18) – ja, tyngre – enn dine synder og alle menneskers synder.

Nåden avhenger ikke av oss
Hva mer kan vi ønske oss egentlig?
Vi ser Guds nådes under når vi ser

Jesus bli løftet opp på korset i vårt sted.

Ser du hvorfor? Eller med andre ord, kan du definere *nåde*?

Tenk på det fengselet hvor Paulus skulle dø, kanskje 30 år før Johannes ble forvist til Patmos. Fra den romerske cellen skrev Paulus til Timoteus om den kraft som Gud gir: «Han har frelst oss og kalt oss med et hellig kall, ikke på grunn av våre gjerninger, men etter sin egen vilje og nåde, som er gitt oss i Kristus Jesus fra evighet av» (2 Tim 1,8-9).

Betyr det da at på grunn av nåden bryr ikke Gud seg om synd? Nei. Gud vet at synden trykker oss ned, forderver oss og gjør det umulig for oss å reise oss. I stedet driver synden oss bort fra Gud og ned i helvetets pøl. Synden må fjernes, men vi kan ikke gjøre det.

Nåde har ingenting å gjøre med oss og hvor bra vi oppfyller Guds standarder. Ingenting. Gud frelste oss ikke på grunn noe vi har gjort, sa Paulus. Så i Bibelen betyr *nåde* nesten alltid Guds vennlig holdning til ufortjente syndere. Nåden er Guds gave, understreker Paulus. Gud ga oss nåde ved sin Sønn som ble salvet i Jordan med hans Ånd.

Og Gud ga oss nåde i Jesus før tiden begynte. Ja, før tiden begynte. Det betyr at nåden ikke har noe å gjøre med våre anstrengelser – verken i fortid, nåtid eller framtid.

Mennesker liker å spørre hva Gud gjorde før han skapte tid og rom. Noen prøver seg å svare med humor: «Gud planla helvetet for

mennesker som stiller tåpelige spørsmål.»

Bibelens svar er mye bedre. Hva gjorde Gud før han skapte alle ting? Først og fremst elsket Faderen sin Sønn.

Natten før Jesus døde for oss, ba han: «Far, du har gitt meg dem, og jeg vil at de skal være der jeg er, så de får se min herlighet, den du har gitt meg fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt» (Joh 17,24).

Faderens evige kjærlighet til sin Sønn førte til mer kjærlighet: Faderen sendte Sønnen for å frelse deg. Gud elsket verden på denne måten: «Han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16).

Verset fortsetter: «Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham» (Joh 3,17). Derfor, på den siste dag, skal alle vantro gå bort «til den evige ild som er gjort i stand for djevelen og englene hans», ikke for *menneskene* (Matt 25,41). Det var ikke tenkt slik fra begynnelsen. Gud vår Frelser ville at alle mennesker skulle bli frelst (1 Tim 2,4). Derfor ga Jesus seg som en løsepenge for alle (1 Tim 2,6).

Alle. Du også. Gud hadde alltid tenkt at hans hellige Sønn skulle dø i ditt sted.

Hvilken *herlig* nåde!

(Dette er første artikkel i en serie om nåde. Daniel Witte er pastor i Lakewood Ranch, Florida.)

© Depositphoto

Argument mot utviklingslæren

Av Ola Österbacka

(Fortsettelse fra forrige nummer av *Bibel og bekjennelse*)

Ettersom utviklingslæren er så fast rotfestet i den allmenne bevissthet, er det grunn til å ta fram enda noen av de viktigste argumentene mot utviklingslæren. For den som ønsker en grundigere undervisning, fins en mengde bøker som behandler spørsmålet på en overbevisende måte.

Det er grunn til å understreke at vi ikke stiller spørsmål ved *mikroevolusjonen*, som består i små forandringer, og som vi ser resultatet av f.eks. i de ulike rasene. Det er her de darwinistiske mekanismene kommer til uttrykk. Men når vi snakker om evolusjon mener vi *makroevolusjon*, som innebærer overganger mellom ulike former som fugler, fisker og pattedyr.

Den viktigste innvendingen mot en evolusjon, som har skjedd via tilfeldighetens lover, ledet av det naturlige utvalget i overensstemmelse med Darwins prinsipp «de mest levedyktige overlever», er kanskje den veldige informasjo-

nen som er samlet i arvemassen, den såkalte *DNA-koden*¹. DNA inneholder så mye informasjon at det i praksis ville ha vært umulig å samle den i et husbibliotek dersom den ble skrevet med bokstaver. Og likevel fins den i hver eneste celle i alle levende organismer! At denne koden skulle ha kunnet bli til ved en tilfeldighet, er like umulig som at Måneskinnsnatten skulle kunne spilles ved at en nattsommerfugl løper opp og ned tangentene på et piano! E.H. Andrews sier: «Koder oppstår ikke ut av kaos.» (Andrews : *Ur intet* (Det står skrevet 1980))

Et annet argument er *fraværet av mellomformer* mellom alle de høyt spesialiserte artene av dyr og planter vi har. For at en utvikling mellom to former skal kunne skje, burde det eksistere noen slags «allmennform» som en spesialisering skulle gå ut fra. Det går ikke å forandre organismer fra en spesialform til en helt annen uten å gå

¹ DNA: Deoksyribonukleinsyre, et kjempestort molekyl med tusenvis av atomer av karbon, hydrogen, oksygen, nitrogen og fosfor, ordnet i en dobbeltspiral. DNA er bæreren av arveanleggene, en slags livets byggesteiner.

tilbake til noen slags primitiv form. Men slike fins ikke! Og selve evolusjonsteorien forbyr en tilbakegang til mer primitive organismer, når en spesialisering først har skjedd.

Hvordan skulle for eksempel et halvveis utviklet menneskeøye se ut? Og hva for slags funksjon skulle dette opprinnelige organet hatt? Slike spørsmål forblir ubesvarte.

Det finnes enkelte eksempler på påståtte mellomformer man har lett fram med store anstrengelser. Ofte kan disse anses for å være naturlige vanskapninger, noe som alltid forekommer i skaperverket. Mats *Molén* tar for seg en rekke slike påståtte mellomformer i sin bok *Vårt ursprung?* (Salt och Ljus 1988). Utviklingslæren tilsier at naturen burde flomme over av mellomformer, men slik er det ikke.

Hvis alt liv vi kjenner til har utviklet seg fra kjemikalier i havene, slik evolusjonistene påstår, må havene være minst en milliard år gamle. Hvert år forflyttes ca. 27 milliarder tonn sediment fra land og legges på havbunnen. Dersom denne frekvensen hadde vært den

samme i en milliard år (= det andre aksiomet!) burde sedimentdypet nå være ca. 30 kilometer, og et 61 kilometer tykt lag skulle ha vært ført bort fra kontinentene! Dette er helt urimelig.

En lignende motsigelse fins i saltholdigheten i havet og de store mengdene av meteorittisk materiale som årlig faller ned på jorden.

Tankene om *mutasjonenes*² betydning er blitt føyet til Darwins teorier om utviklingens mekanismer. Mutasjoner er sprangvise forandringer i arveanleggene, og de er oftest skadelige. Men iblant vil det inntreffe nyttige mutasjoner, som senere utnyttes for artens overlevelse. Men hvordan kan en tilfeldig inntruffet heldig mutasjon bidra til utviklingen mot høyere former, når det for hver slik mutasjon inntreffer nittini skadelige mutasjoner?

Det er som om man skulle forsøke å komme seg framover ved å gå ett skritt fram og nittini tilbake!

Spørsmålet om utviklingens *formål* er blant evolusjonistenes største filosofiske problem.

Teistisk evolusjon

Kan da ikke Gud ha ledet utviklingen, slik at alle disse mekanismene har blitt ledet i riktig retning? Om det er umulig for tilfeldighetenes spill å få til en fordelaktig utvikling, så er vel alt mulig for Gud?

Idéen om en slik *teistisk evolu-*

*sjon*³ har oppstått for å forene evolusjonstanken med kristen tro.

Det er klart at alt er mulig for Gud, også å sørge for at en slik utvikling kunne skje akkurat som evolusjonsteorien hevder. Men det er helt unødvendig å underkaste seg utviklingstenkningen overhodet.

Først og fremst aksepterer vi da de gudløse forutsetningene, som vi tidligere har nevnt. En kristen skal vel ikke gå ut ifra at Gud ikke har handlet? Hvis man gjør det, bør man vel heller ikke bygge opp utviklingen på Guds inngripen? Det er ren inkonsekvens.

Men viktigere enn dette er likevel Bibelens eget vitnesbyrd. Skapelseslæren og syndefallsberetningen hører til *hele den kristne troens grunnlag*. Frelsen bygger på at *syndefallet* virkelig har skjedd. Paulus argumenterer i Rom 5,12 med utgangspunkt i Adams historiske virkelighet. Det samme gjør han i 1 Kor 15,21f og 1 Tim 2,13.

Hvordan så det første mennesket ut, dersom det utviklet seg ifølge evolusjonsteoriens modell? Når ble det et menneske? Var det uten synd?

Ifølge utviklingslæren må mennesket bli bedre og bedre. Noen *syndfri urtilstand* kan det altså ikke være tale om. Derfor hevdes syndefallsberetningen å være en myte, og parallellen mellom Adam og Jesus

(Rom 5,12ff) må forstås symbolsk. Konsekvensen av dette resonnementet ser vi i vår tids omtolkning av hele frelseslæren.

Det er ikke bare i læren om frelsen at konsekvensene blir skjebnesvangre. Evolusjonstanken kommer inn i alle sammenhenger. Ikke minst for psykologien har den hatt en avgjørende betydning.

Menneskesynet er et helt annet om en regner med at driftene stammer fra en primitiv tidsalder og at de kan foredles i takt med utviklingen, enn om de betraktes som kjøttet arv fra syndefallet. *Pedagogikken påvirkes*, da den ser på aggressivitet og unormal oppførsel som noe opprinnelig og noe som kan forsvares.

Også Hitlers utrensning av den «lavere rasen» har røtter i evolusjonstanken.

For oss som kristne er det en styrke å kunne tro på en Gud som er allmektig, og som også har gitt oss bevis for dette i sitt Ord. For en kristen er det ikke vanskelig å se naturen som et eneste stort bevis for skapelsen:

Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingre, månen og stjernene som du har satt der, hva er da et menneske – at du husker på det, et menneskebarn – at du tar deg av det? (Sal 8,4-5)

Fra boken *Hoppets bekännelse* (Evangeliföreningens förlag, Vasa 1993).

2 Mutasjon: En plutselig oppstående arvelig forandring i arveanleggene.

3 Teistisk evolusjon: En utvikling som ledes av Gud.

Romerbrevet – Kapittel 3

Lovens hensikt – Les Rom 3,19-20

Av Egil Edvardsen

Hele det foregående avsnittet – Rom 1,18-3,18 – der Paulus har talt om synden og det naturlige menneskets mangel på den rettfærdighet som Gud krever, står som et negativt bevis på at det bare er evangeliet som er en Guds kraft til frelse (jfr 1,16). Det fins ingen frelse i loven.

Av naturen kan ingen mennesker holde loven. Hva er da hensikten med loven? Det er det Paulus svarer på her i vers 19 og 20.

Loven åpenbarer Guds hellighet og krever av oss at vi skal være like hellig og fullkommen som Gud. I loven sier Gud til menneskene: "Dere skal være hellige, for jeg, Herren deres Gud er hellig" (3 Mos 19,2). "Vær da fullkomne, slik deres himmelske Far er fullkommen" (Matt 5,48). Da en rik ung mann kom til Jesus og spurte ham hva han skulle gjøre for å få evig liv, henviste Jesus ham til loven og viste ham at loven krevde en fullkommen kjærlighet om han ville få det evige livet (Matt 19,16-22). Alt det i Bibelen som inneholder bud og forbud og formaninger om hvordan vi skal leve, hva vi skal gjøre og ikke gjøre, hva vi skal si

og ikke si, hva vi skal tenke og ikke tenke, er loven.

Konsekvensene for oss mennesker om vi ikke holder loven, er meget alvorlige. Det betyr den evige fordømmelsen og fortapelsen (5 Mos 28,15; Gal 3,10). Men på den andre siden sier Skriften at å holde loven gir store velsignelser (5 Mos 28,1; 3 Mos 26,3-13). Med andre ord: Det er ikke likegyldig for oss mennesker om vi klarer å holde loven eller ikke. Det betyr himmel eller helvete for oss.

Gud knytter velsignelser og evig liv til det å holde loven og oppfylle budene, men det er viktig å merke seg at loven bare kommer med et *betinget* løfte. Vi får det Gud lover på betingelse av at vi oppfyller forutsetningene for å få det. Om vi ikke klarer å oppfylle betingelsene – om det så bare er ett eneste punkt vi ikke klarer å oppfylle – får vi ikke det Gud lover (Jak 2,10). Det er heller ikke nok bare å holde loven til det ytre. Loven krever fullkommenhet, ikke bare i gjerning, men også i tanker. Loven sier: "Du skal ikke begjære!" Den krever et fullkomment hjerte.

Luther sier i fortalen til sin kommentar over Romerbrevet: "Du *må* vokte deg for å tenke om Guds lov

som du tenker om borgerlige lover og bestemmelser. Borgerlige lover og bestemmelser kan du oppfylle med dine gjerninger, for de krever ikke mer enn dem. Guds lov derimot kan du ikke oppfylle med gjerninger, for den krever ditt hjerte."

Det er med andre ord forskjell på å holde loven (oppfylle budene) og gjøre lovgjerninger. Bibelen benekter ikke at menneskene kan gjøre lovgjerninger, men sier også at Gud ikke godtar disse lovgjeringene som en oppfyllelse av loven. Det er dette Paulus mener når han sier her i Rom 3,20: "Ikke noe menneske blir rettfærdig for Gud på grunn av gjerninger som loven krever." Det er altså én ting å gjøre lovens gjerninger, noe helt annet å oppfylle loven, for loven kan vi bare oppfylle om vi i tillegg til å gjøre lovens gjerninger også har et hjerte og et sinn som oppfyller lovens hovedsum, nemlig en fullkommen kjærlighet til Gud og nesten. Følgen av dette blir at Gud ikke godtar lovgjerninger som oppfyllelse av loven, fordi de ikke springer fram av et fullkomment hjerte.

Hva er da hensikten med loven når den ikke kan frelse oss og vi ikke kan holde den? Etter vår men-

neskelige tankegang tenker vi at lovens hensikt da må være at den skal hjelpe oss til å leve rett etter Guds vilje. Men en slik tankegang avviser Paulus i Rom 8,3: "Det som var umulig for loven, siden den sto maktesløs fordi vi er av kjøtt og blod...". Ja, han sier rett ut at en slik tankegang fører til at vi forkaster Guds nåde i Kristus: "Jeg forkaster ikke Guds nåde. For hvis vi kan oppnå rettferdighet ved loven, da døde jo Kristus til ingen nytte" (Gal 2,21).

Hvorfor er da loven gitt oss? Paulus gir egentlig to svar her i Rom 3,19-20. For det første sier han at Gud har gitt loven "for at hver munn skal tie og hele verden stå skyldig for Gud" (vers 19), og for det andre sier han at "ved loven lærer vi synden å kjenne" (vers 20). Loven er med andre ord gitt for at menneskene skal innse sin tilstand uten Gud. I lys av loven fins det ikke ett menneske som har noe det skulle ha sagt overfor Gud. Legg merke hvordan Paulus understreker at dette gjelder alle mennesker uten unntak: "*hver munn skal tie*"; "*hele verden stå skyldig for Gud*"; "*ikke noe menneske blir rettferdig*

for Gud på grunn av gjerninger som loven krever".

Legg også merke til hvordan Paulus understreker at det er menneskets stilling *for Gud* han taler om. For menneskers domstol rekker det å gjøre lovens gjerninger i det ytre, men ikke for Gud. Han krever nemlig et fullkomment rent hjerte. Her i Romerbrevet behandler Paulus først og fremst menneskets forhold til Gud.

Denne fortapte tilstand kan ingen mennesker innse av seg selv. De kan nok gå med på at det ikke står så bra til med dem, at de ikke er fullkomne, at de gjør mye dumt osv. Men at de nettopp av den grunn er fullstendig fortapt, kan de ikke innse av seg selv. Derfor forkynner Gud loven. Loven avkler mennesket og viser at det befinner seg i en fullstendig håpløs og hjelpeløs tilstand uten Gud. Paulus sier et annet sted at loven har *dødens* og *fordømmelsens tjeneste* (2 Kor 3,7 og 9). Gud har gitt loven for å avsløre, fordømme og døde oss.

At loven blir til død for oss, betyr ikke at vi dør, åndelig talt. For vi er jo allerede døde på grunn av våre synder (jfr Ef 2,1). Men det

betyr at loven viser oss hva vi er og alltid har vært, men før ikke har kunnet innse. Den viser oss at vi i oss selv ikke kan bestå for Gud og at vi ikke *kan* gjøre noe med denne tilstanden.

Slik viser dette avsnittet i Rom 1,18-3,20 oss hva synden er og hva Guds lov sier. Paulus viser at det naturlige mennesket ikke kan frelse seg selv og at det ikke fins noe håp for mennesket under loven. Dermed blir avsnittet et negativt bevis på at det bare er evangeliet som er en Guds kraft til frelse (1,16).

I det neste avsnittet, som er selve hovedavsnittet i Romerbrevet – Rom 3,21-8,39 – skal Paulus komme med det positive beviset for at evangeliet er det eneste som kan frelse mennesker. Først skal han tale om rettferdiggjørelsen ved troen i 3,21-5,21 og deretter skal han i kap. 6-8 tale om hva denne rettferdiggjørelse ved troen virker i en kristen. Med andre ord: Først skal han tale om *rettferdiggjørelsen*, deretter om *helliggjørelsen*.

(forts.)

Hvem får være med?

For vi hevder at mennesket blir rettferdig ved tro, uten lovgjerninger. Romerne 3,28

Av Joslyn Moldstad

«Hvem har tatt en bolle fra dette fatet uten å be om lov?» spurte mamma med irritert stemme.

Lille Katrine bøyde hodet, hun hadde smuler rundt munnen. Fru Andersen kjeftet på henne og ba henne gå til rommet sitt.

Litt senere fikk Jens beskjed av pappa om å gå inn i huset etter at han hadde vært uforsiktig og knust vinduet i garasjedøren.

Etter middag satt pappa og bladde gjennom avisen. «Du mor, det kunne kanskje vært gøy å ta en tur på kino i kveld,» sa han med litt høy stemme, og blunket. I rommet ved siden av satt Sara, Jens og Katrine og spilte et spill.

«Hørte dere det?» sa Jens. «Pappa vil kanskje ta oss med på kino.»

Katrine klappet i hendene av glede. «Kanskje han kjøper smågodt eller popcorn vi kan spise mens vi ser på filmen!»

«Tuller dere, eller?» sa Sara. «Jens, du knuste jo et vindu i dag og Katrine spiste en bolle uten lov!» Ansiktene til Jens og Katrine smilte ikke lenger. «Hvis noen skal få være med på kino, må det vel bli meg,» fortsatte Sara, med en ganske fornøyd mine.

Katrine løp til pappa og gjemte ansiktet sitt i skjorten hans, hun var på gråten. «Kan ikke jeg også få være med på kino? Jeg er veldig lei meg for at jeg tok en bolle.»

«Ikke gråt, Katrine,» sa pappa og strøk henne over håret. «Alle får være med!»

Katrine snufset, «Sara sa at jeg var for slem til å få være med!»

Akkurat da kom Sara inn i stuen. Hun visste at pappa forventet en forklaring, så hun sa: «Jeg trodde ikke at de fikk lov, pappa. For Katrine tok jo en bolle, og Jens knuste garasjedørvinduet.»

«Hvem burde få lov å være med, da?» spurte mamma.

Sara vred litt på seg. «Jeg gjorde jo ikke noe galt i dag, så derfor burde vel jeg få lov,» svarte hun.

«Mener du at hele denne dagen har du bare gjort alt riktig?» spurte pappa.

Før Sara fikk tid å svare, sa Jens, «Hun redde ikke en gang opp sengen sin i dag morges.»

«Hun hjalp ikke til med å vaske opp,» sa Katrine.

«Eller hjalp til å brette håndklær og laken sammen med meg,» sa storesøster Jenny.

Sara hadde vært så opptatt av å peke på broren og søsteren sine feil, at hun glemte sine egne. Hvis det bare var de snille og lydige barna i familien Andersen som kunne bli med på kino, så måtte de alle holde seg hjemme. Ingen klarer å gjøre alt helt fullkomment slik Gud vil. Slik er det også når det gjelder livet ditt og mitt, og om vi kan ha noe håp om å få komme til himmelen. Hvis det bare var de gode og lydige menneskene som fikk komme dit, ville himmelen ha vært et veldig tomt sted.

Gud vil så gjerne ha oss i himmelen hos seg. Han elsker oss alle så høyt. Det var derfor han sendte sin Sønn hit til verden.

Sara forsto at hun selv ikke hadde gjort alt helt rett den dagen. Vi også må bli minnet om at hver eneste dag av livet vårt er fylt av synd. Ikke la djevelen få lure deg til å tro at du er et ganske godt menneske som ikke trenger å angre syndene dine. Alle sammen må vi bekjenne hver dag at vi har gjort mye galt. Men husk, det er ikke de gode gjerningene våre som gjør at vi får komme til himmelen. Det er en gave som Gud gir til oss på grunn av Jesus, frelseren vår.

BØNN. *Kjære Jesus, takk for at du har båret vekk alle syndene våre. Vi kunne aldri få komme til himmelen uten deg. Amen.*

(Fra andaktsboken *A Few Minutes With Jesus*)

F O R B A R N

Den Lutherske Bekjennelseskirke var i år forhindret fra å være representert ved KELK-konferansen. Vi bringer derfor den rapport som David Åkerlund fra Finland skrev. Han representerer LBKs søsterforsamling i Vasa, Finland.

Hilsen fra kristne i Peru

Jeg hadde privilegiet og gleden av å besøke årets KELK-møte i Lima, Peru. Vår lille forsamling (St. Johannes ev-luth församling i Vasa, Finland) hadde søkt om assosiert medlemskap i KELK (Den konfessionelle evangelisk-lutherske konferanse), så det var ønske om at noen skulle være tilstede for å representere forsamlingen. Vi ble sammen med fem andre kirker tatt opp som assosierte medlemmer. Det ble noen overveldende dager. Fem av sju verdensdeler var representert, med om lag 100 personer. For min del var de fleste nye bekjenskaper, utenom dem jeg hadde møtt ved det forrige europeiske KELK-møtet i Bulgaria.

Fredagen ble innledet med åpningsgudstjeneste med pastor David Haeuser, ELS-misjonær i Peru, som liturg, og pastor Takeshi Nidaira fra Japan holdt prekenen. Temaet for alle foredrag denne gang var helliggjørelsen, ulike aspekt ved denne ble behandlet. Vi fikk lytte til meget bra undervisning, som ble etterfulgt av mange

gode diskusjoner. Lørdag ettermiddag hadde vi ekskursjon til et fransiskanerkloster fra 1600-tallet. Det som gjorde dypest inntrykk var da om lag førti sangglade lutheranere i korsalen der stemte i med en lovsang til treenigheten. Mektig! Etter dette gikk vi ned i katakombene under klosteret, der det befant seg tørkede benrester etter 25.000 døde munkere og deres velgjørere. Kontrasten var slående! Etterpå ble det tid til shopping på et marked, og middagen spiste vi på en restaurant i byen.

På søndagen feiret vi festgudstjeneste sammen med den lokale menigheten, på det teologiske seminaret, der ELS' president John Moldstad sto for prekenen. Etter gudstjenesten fikk alle innta en treretters lunsj i kirkebenkene, om lag 220 personer ble bispist. Mandagen ble det holdt avslutningsgudstjeneste med nattverd, men den ble jeg nødt for å gå glipp av fordi jeg måtte rekke flyet mitt hjem.

Det som gjorde sterkest inntrykk på meg var presentasjonene

I gudstjenesten talte ELS-president John Moldstad.

som våre søsterkirker holdt. I Asia møter våre brødre og søstre hard motstand. De tilber den eneste sanne Gud med livet og friheten som innsats, men de tror på en åpning for evangeliet. I Pakistan spres evangeliet til alle som kan lese eller har noen som kan lese for dem fra trykte blader og brosjyrer. Til og med talibanerne er sugne etter evangeliet om Jesus. Men en kristen er fredløs der. I Afrika kjemper de hardt mot sekter, tradisjoner og overtro. Budskapet om Jesus møter motstand over alt, men det virker likevel som om den største motstanden finnes her i våre egne land. Vi kan fremdeles forkynne fritt, men det har ikke den effekt vi skulle ønske; folk lar det passere forbi som om det skulle være en del av all søppelkulturen som ellers omgir oss i dag.

Må Gud forbarme seg over våre land. Skap, o Gud, i oss en nød for våre landsmenn. Amen.

David Åkerlund, Finland.

Den Lutherske Bekjennelseskirke – 40 år

I taknemlighet til Gud feirer vi i Den Lutherske Bekjennelseskirke (LBK) 40 år med en jubileumskonferanse 11-13 juli på Hjälmgården, Läppe i Sverige.

Alle interesserte kan følge med på jubileumsforedrag og bibeltimer som vil bli direkte sendt på internett via LBKs svenske hjemmeside, www.bekannelse.se.

- LBK ble grunnlagt i Sverige i 1974, men fikk snart menigheter også her til lands. I dag er LBK i Norge et eget, selvstendig kirkesamfunn som står i fellesskap med mange andre lutherske kirker på alle verdens kontinenter.
- LBK oppsto på grunn av utviklingen i de skandinaviske folkekirkene, hvor mange ulike lærer og oppfatninger tillates, i strid med Skriftens formaninger om å vise enighet og ikke la det være splittelse (1 Kor 1,10; Rom 16,17).
- I LBK tror, lærer og bekjenner vi at Bibelen er Guds hellige ord og dermed helt igjennom pålitelig og ufeilbar. Vi bekjenner oss også til de lutherske bekjennesskriftene som er samlet i *Konkordieboken*, ettersom de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.
- Vi håper at flere skal komme med i vårt fellesskap hvor det gode budskapet om Frelseren og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum og hvor det vektlegges at frelsen er Guds verk alene ved Jesu Kristi gjenløsning.

Alle interesserte ønskes hjertelig velkommen til gudstjeneste hos oss og til å lese mer om Den Lutherske Bekjennelseskirke på vår hjemmeside - www.luthersk-kirke.no

Skriften alene – Nåden alene – Troen alene

B

Porto betalt
ved innleveringen
P.P.
Norge/Norvège

RETURADRESSE:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård

Vi hører ikke natten til

«For dere er alle lysets barn og dagens barn.
Vi hører ikke natten eller mørket til» (1 Tess 5,5).

I 2002 DROG ET KAMERATEAM til en stor by, og i en hel uke filmet de flere personer mens de var på jobb. Det spesielle var at alle disse personene jobbet om natten. Resultatet ble en dokumentarfilm med navnet «Om natten». Hensikten var å vise hvordan nattelivet i en by er veldig forskjellig fra livet om dagen.

«Om natten» er en avslørende film. Den er avslørende fordi den viser hvordan mennesker ofte oppfører seg veldig annerledes når de vet at de er skjult av nattens mørke. Filmen framstiller hvordan de ofte sier og gjør ting i nattens mørke, ting som de aldri ville ha sagt eller gjort i dagslys.

I dette livet gjør djevelen alt han kan for å overbevise oss om at det fremdeles er natt – at vi fortsatt tilhører mørket. Dette mørket kan være gammel skyld, dårlige minner, lammende frykt, dyp sorg, ensomhet og fortvilelse. Dette gjør djevelen fordi han vet at om han kan overbevise

oss om at vi fortsatt tilhører natten, vil vi tenke mindre og mindre på ham som er verdens lys.

Kanskje du som leser dette, føler at det er natt i livet ditt. Føles det som om alle skuffelsene, hjertesorgene og savnene i livet ditt ligger som et klamt teppe over deg? Om du føler det slik, husk: Du hører ikke lenger natten til. Verdens lys, Jesus Kristus, har gjennomtrengt mørket. Han har trengt gjennom ditt mørke. Hans blod har renset deg. Hans hellighet dekker deg. Den Hellige Ånd har brakt deg inn hans varme og trøstende lys. Og det er der du befinner deg.

Satan vil alltid arbeide for å få deg til å tro at det er natt i livet ditt. Det er det ikke. Jesus har kommet. Det er dagslys. Mørket er overvunnet.

Kjære Herre Jesus, du er lyset. Når det føles som om det er natt i livet mitt, trøst meg med den vidunderlige sannheten at du er her og at alt er vel. Amen.

(Denne andakten er oversatt fra www.WhatAboutJesus.com. Der kan du lytte til daglige andakter og abonnere på dem slik at du får en ny andakt hver dag til din egen e-post.)

LBK på internett**www.luthersk-kirke.no****Andakter • prekener • foredrag • program for gudstjenester • m.m.**